

Frederick Barthelme
A medence fényei

Vannak érthetetlen dolgok – iskolában, boltban hangzanak el, vagy ez esetben egy Santa Rosa-i lakótömb úszómedencéjénél, a nyár derekán, egy borús délutánon. Egy fiatal nő fehér, rakott sortban és a bikinifelsője fölött nyitott gézingtonban Dolores Prince-ként bemutatkozik, és azt mondja: 'Remek arcod van.' Önkéntelenül elmosolyodsz, és azt mondod: 'Köszönöm', de miközben ránézel, az jár a fejedben, hogy vajon miért választotta éppen ezt a szót, ezt a jelzót.

A nő alacsony, már lebarnult, termetre karcsú, de nem törekeny. Sötét, copfba fogott haja szorosan a fejére simul. 'Komolyan mondom' – mondja, és ledobja a vászonpakkját a medence rücskös betonköpenyére. 'Olyan puha és rózsaszín.' Kilép a sortjából, és megigazítja a fürdőruhája gumiját a combja körül.

'Az ingtől van.' Rántasz egyet a kifakult, piros, alligátoros pulóvered gallérján, aztán az ég felé böksz: 'Visszaverődik az ingről.'

'Ugye te vagy az iskolánál?' – kérdezi. 'Te vagy az úszótanár.' 'Két éve, igen. Honnan tudod?'

'Scree-né mondta. Mindent elmond nekem.'

A medence szélénél, vagy három méternyire, Dolores kiterít egy lazacpiros, rózsaszín és szürkészöld virágokkal tarkított fekete törülközőt, aztán mindenfélét húz elő a csomagijából – hosszú, piros műanyag poharat és egy dobozos Sprite-ot, egy csomag cigarettát bőrtokban, amelyen zseb van öngyújtónak, egy összegöngyölt „Cosmopolitan”-t, egy recés, barna, tubusos napolajat, egy tárcanagyságú, vékony ezüst színű rádiót, egy négyzetes lencsés, átlátszó keretű napszemüveget; mindezt kirakosgatja a törülköző köré, új birodalmának határvonalára, hogy kéznél legyenek.

'Nem az ingtől van' – mondja, amikor elhelyezkedett, háttal a törülközőn, föl-húzott térde a medence mellett álló nyitott pagoda felé néz. 'Ismerem annyira a színeket, hogy tudjam, az ingtől barna lennél és nem rózsaszín.'

'Ó!' Meglepi a magabiztosság a hangjában. 'Akkor talán a felhőktől?'

'A felhők fehérek' – mondja anélkül, hogy kinyitná a szemét.

Ami az inget illeti, feltehetőleg téved, a felhőkkel kapcsolatban pedig biztosan – azok elmosódottak és kénessárgák.

'Új vagy Santa Rosá-ban?' – kérdezi, kézfejről a napolajat a hasára dörzsölve.

'Itt lakom a 281-ben.' – Oldalra mutatsz, át az udvaron, a lakásod irányába. 'Két hónapja, de ritkán jövök ki – úgy értem, ide ki.'

Félkarral felkönyököl és elfordul, hogy lásson. 'Kár. Én folyton itt vagyok.'

'Neked tetszik?'

'Miért, kinek nem?' – kérdezi. Fölül és hosszú, sötét karjával a térdét átkulcsolva körbefordul a fenekén. A körmei hegyesek és csokoládébarnák.

A rugós fémszéked billeg egy kicsit. 'Szinte látom, ahogy ezek az emberek az ablakból mind engem néznek. Idegesít.'

'Ó, kár is ilyesmire gondolni' – mondja Dolores. Tekintetét körbefuttatja a medencét környező épületeken. 'Ha néznek, néznek – kinek fáj?' Ezt hamis kis mosollyal mondja, mint aki sejti, hogy te nézni szoktad a lakásablakból a medencénél tartott partykat. Még ken a combjára napolajat. 'Azt hiszem, vannak olyan nyári szombat délutánok, amikor a napozók ellenállhatatlanok, különösen a függőnyrészen át.'

'Szoktam figyelni. elkezdek meccset nézni a TV-ben, aztán a végén egész délután az embereket nézem itt kint. Te nem szoktad?'

Megigazítja a vastag copfot hátul a fején. 'Nem nagyon. Csak kijárok.'

'Szeretem nézni, ahogy egymással beszélgetnek. Ahogy járkálna, mutogatnak, grimaszokat vágnak – érdekes.'

'Értelek. És a nők se rosszak.'

Mivel az a virágmintás, brokáthuzatú bútor, amit a házinéni adott, elfogadhatatlan volt, a lakás szinte üresnek látszik – mintha épp költözni készülne. Eleinte ostobaságnak tűnt a kerek kártyaasztalt megvenni a Wilson-ban, de most, hogy a helyén van, a hálószobában, kiderült, hogy jó ötlet volt. Stabil és elég nagy, hogy elférjen rajta a harmincas képernyőjű Sony, és még marad mellette hely enni vagy dolgozni. A két rózsaszínes-barna összecusukható fémszék, amit az asztalhoz adtak, kényelmetlen, de használható. A hálóban ezen kívül csak egy hatalmas heverő van, ami ki van húzva rézsút a szoba közepére, és mint egy nagy rombusz terpeszkedik a búzasárga szőnyegen.

Pénteken éjjélkor kimész a kis nappali-étkezőbe, és felkattintod a villanyt. itt sorakozik szépen összerakva a fal mellett a kitűzött nyári feladat: „Time”, „Rolling Stone”, „Sports Illustrated”, „Money”, „Road & Track”, „Stereo Review”, „American Photographer”, „Skin Diver” és „Vogue” kötegek. Az egész az Amerikai Oktatási Ellátóból van, hihetetlenül olcsón. Amikor kezdtek olvasatlanul felhalmozódni, gyűjtemény lett belőlük. Alig több, mint egy év múltán lemondta az előfizetést. És két költözködés után – egyszer át az országon, egyszer a városon – megszületett a terv: átnézni az egész kollekciót, egy-két cikket, egy különös képet, egy érdekes főcímet esetleg félretenni, a többi meg kihajítani. Eleinte lehetségesnek tűnt szóról-szóra mindent végigolvasni, de aztán kiderült, hogy ez túl fárasztó.

A munka még nem sokat haladt. Először le kellett tépni az összes „Time” címlapot, és egybefűzni. Aztán ugyanígy az összes többi magazinnal. Ezek a „címlapkönyvek” most a földön vannak, két natúr-fa karosszék között, amelyeket egy import áruházban lehetett kapni. A székeken, a címlapokon meg a magazinokon kívül a nappaliban csak egy óriási ceruzakaktusz van, legalább száznyolcvan centi, közvetlenül az 1x2 méteres erkély tolóajtájánál áll.

Főlkapsz néhány „American Photographer” számot meg a legutolsó „Vogue”-ot a stócból – 1981. januári –, átviszed őket a hálószobába, a TV mellé a telefonkönyvre teszed, aztán visszamész, meglocsolod a ceruzakaktuszt, megigazítod a „Road & Track” oszlopot – megnézed a legfelső szám tartalomjegyzékében, hogy milyen autókat teszteltek abban a hónapban, és leoltod a villanyt a konyha felé tartva kukoricapehelyért, amit a hálószobába akarsz bevinni. Az első „American Photographer” szám tele van rövid hírdetésekkal. A bemutatott képeken szélek láthatók – épületeké, autóké, bútoroké, utcáké; egy másik számban női háta van színesben, lentől fényképezve úgy, hogy a háttér mindenütt a kék ég. Akad néhány szemrevaló kép, de nem érdemes bajlódni velük, így hát visszateszed a magazint a többi közé, kiviszed a kukoricapelyhet a konyhába, berakod a mosogatóba és nyitva hagyod a csapot, míg a szürkés víz meg nem tölti az edényt.

A fürdőszobában vetkőzés közben a tükröt nézed a mosdó fölött, aztán a ruhákat egy műanyag kosárba dobod, amit a kamrában tartasz a mosnivalóknak. Selyemmel tisztítod a fogad, közben a gondolataid a fogorvosnál kalandoznak. Az asszisztensei Cheryl Tiegs farmerben meg polóban járnak; míg te az öltözőben vagy, ő a „Stardust”-ot fújja Willie Nelsontól; poénkodik a fogak színén, és a szájhoz beszél munka közben: 'Hogy van ma Száj úr?', vagy 'Mit szólna Száj úr egy szendvicshöz?' És ezen túl még arra is ügyel, hogy ne okozzon fájdalmat. És te mégis elkerülsz.

Félkettőkor lesz egy film a 17-es csatornán, „A berlini tudósító”, Dana Andrews főszereplésével.

***

Szombat délben Dolores már ott hasal közel a medence mélyebbik végéhez, majdnem pont az ablakod alatt.

Integ. Csörög a telefon. A bátyád Taosból tudni szeretné, hogy mit mondtál, amivel ennyire magadra haragítottad az apádat. Mondod neki, hogy te szereted az apádat. Azt mondja, ezt duma, de mit mondtál. Most keltél csak föl, és nem emlékszel rá. Sürgeti, hogy a család igyekezzék megérteni az apát. 'Azt akarja, hogy nagyszerűnek lássuk.'

'Az is.'

'Le van törve. Én csak segíteni akarok.'

Dolores csillogó alakja látszik a függönyön át. Sötét „Danskin”-fürdőruhában van. 'nem akartam felmérgesíteni. Próbáltam vele beszélni. Próbáltam meggyőzni, hogy ne vegye a szívére.'

'Csak legyél hozzá megértő. Nem szabad egyszerre mind nekiesnünk.'

Ez a nézőpont a helyzetről távolról sem annyira korrekt, mint ahogy ő azt gondolja, de hiába mondod neki, kitart a maga igaza mellett. Megígéred, hogy gondolkozol majd rajta, és megkérdezed, hogy mi a helyzet Taosban, amire így válaszol: 'Semmi.' Megbeszélitek, hogy később, ha megreggeliztél, visszahívod.

'Majd beszélünk!' – mondja, és leteszi.

A konyhában kávét raksz föl, aztán vizet eresztasz egy lábasba buggyantott tojáshoz, és fölteszed formi.

Amikor kész a tojás, és már lágyan remeg a ropogós kétszersültön, fogsz egytányért, evőeszközt, meg egy szalvétát és a kávéval együtt beviszed a hálószobába. Kész szerencse ezt a medencére néző, egy-hálószobás lakást megkapni – így mondta Scree-né, amikor beleegyezett, hogy megmutassa az olcsóbbik egy-hálószobását, amelyik a Santa Rosa-i parkolóra meg a gyorstisztítóra néz. 'A lefolyó néha eldugul' – mondta. 'Most mondom, hogy aztán ha baj van, nehogy velem kezdjen kiabálni.' Svree-nével kiabálni – ezt nehéz elképzelni: saját elmondása szerint huszonnégy éve házfelügyelő; tudja ő hogyan kell bánni a reklámáló lakókkal.

Mire egy óra lett, már több lakó is csatlakozott Dolores-hez: egy kigömbölyödött ifjú férj, meg a csont és bőr felesége, egy egyedülálló lány, akit Beverly-nek hívnak, és a Sears-áruházban dolgozik, egy molett asszony smaragdzöld frottír, combig felvágott, pántos napozóruhában, egy Wilkons nevezetű, idősebb férfi, akinek mellét fényes, ezüstös szőr borítja és végül a csoport szélén, közel a medence sarkához párbeszédbe merülve egy fiatal házaspárral – akik szemmel láthatóan albérletet keresnek – Scree-né a megszokott sötétkék pantallójában és gallér nélküli virágos blúzában.

Néhány percig az ablaknál állsz, nézed a társaságot. Amikor Scree-né végez a fiatal párral, egy hosszú alumíniumrudat húz elő a vörösfenyő pagoda mögül, és elkezd összehorgászni a medencébe szórt színes, műanyag mini-tekebábúkat. elég ügyetlen, és miután sokadszorra sem boldogul egy élénkpiros, Air Force jelvényes bábuval, Wilkins föltápaszkodik a kerti székéből és nagy hadonászás közepette kicsavarja az asszony kezéből a rudat. A többiek is rögtön beszállnak, utasításokat osztogatnak, tréfálkoznak, mutogatnak és nevetnek, amint Wilkins megkísérli elcsípni a bábút. A medence hosszabbik oldalára megy, és lazán beleereszti a vízbe a rudat, hogy a kis háló pont a bábu alá merüljön. Amikor megpróbálja fölemelni a rudat, a bábu lebillen a háló keretéről és elsiklik a tiszta víztükrön. Mindenki nevet. Még Scree-né is, aki egyébként csak a saját tréfáin szokott nevetni, játékosan megpaskolja bérlője karját, a vizen lebegő bábu felé mutat és tiszta szívből nevet. Dolores, aki akkor ült föl, amikor Wilkons magához ragadta a rudat, hátat fordít a medencének, tenyerével árnyékot tart a szeme elé, és a másik kezének mutatóujjával téged csalogat lefelé.

Összerántod a két függönyszárat, egyiket a másik elé, abban a hitben, hogy biztosan nem láthatott meg, csak találgatott. Visszabújsz az ágyba törülközővel a fejed, mivel még vizes a hajad a zuhany után, felemeled a lepedőt, odafekszel, és a magazinokat lapozgatod.

Később Dolores elcsíp a levélszekrényénél, azt mondja, szeretne egyet autózni, és fölviharzik átöltözni. Forró a délután.

'A múltkor elbújtál' – mondja, miközben beszáll az autóba. 'Szégyellem magam miattad.'

'Majdnem lementem, amikor Wilkins úr a bábura vadászott.'

'Integtettem neked.'

'Nehéz volt ellenállni.'

Az autópálya ötvenmérföldnyire, egy partmenti városkába visz, Conklinba, lakóinak száma: 8528. Már majdnem öt óra van.

'Vegyünk valamit!' – mondja Dolores. 'Van itt egy piac. Vegyünk garnélát hazavinni!'

'Miért pont garnélát?'

'Csak úgy.' A szilvakék vékony fürdőruhára egy kis szoknyát vett fel és nagyon izgató benne.

A hentes egy vásárlóval foglalkozik, aki úgy néz ki, mintha egész életében garnélát evett volna – a ruhája csupa fodros, ropogós, a haja meg még inkább. A hentes egy fehér papíron féltucatnyi bárányszőrét mutat a nőnek, és ugyanakkor biccent Dolores felé, hogy ő a következő. Dolores leguggol a hűtőpult elé, hogy jobban lássa a rákocskákat, amelyeket félig betemetett a jég. A nő szeretné jobban megnézni a húsokat; szól a hentesnek, hogy tegye őket egy pillanatra a pult tetejére. Az óra szerint öt perc múlva öt lesz. A hentes a pultra ejti a papírt, és a bordák inognak egy pillanatig, aztán lebillennek a pult széléről és egyenként lecsúsznak a lejtős felületen, egészen az üveg alsó széléig.

A nő nem zavartatja magát. Előrehajol és egészen közel tartja az arcát a húshoz. Hirtelen fölegyenesedik, és a pult mögött kezét csípőre téve, a plafonon forgó ventilátort bámuló henteshez szól: 'Nem tudom, Carl. Maga mit gondol? Nem valami jó a szaguk.'

'Asszonyom,' – mondja a hentes a pult vége felé lépve és közben kezét a köpenyébe törölgeti: 'ez nem gardénia'.

Az asszony megfordul. 'Uram – mondja – segítené nekem ezekkel a húsokkal? Megnézné őket?'

'Majd én' – mondja Dolores fölegyenesedve a rákok mellől. Alaposan megnézi a bárányszőröket, fölemel egyet, megcsavarja, aztán az orrához emeli. A hentes is kijön előre, lehúzza a papírt a pultról, és a többi szőrét újra a karjára teszi.

'Mit gondol?' – kérdezi az asszony.

'Ja, – mondja a hentes – mit gondol?'

'Szerintem jó' – mondja Dolores és visszateszi a szőrét a többihez. Aztán sutogva: 'Nyomás innen! Ez kutyaeledel!'

Egy rossz kanyar után megpróbálván visszajutni az autópályára a régi országúton kötsz ki, kétsávos megoldás, de az útjelzőtáblák mutatják az utat hazafelé, és Dolores azt mondja, hogy ő ezen szeretne menni. Egy óra múlva a terep kezd ismerőssé válni.

'Látod?! Nem volt ez olyan rossz.'

Igaza van. Szürkületkor gyorsan enyhül a forróság, és érdekesebb a régi országúton menni a városok, az útmenti táblák és az állatok miatt.

'Az erdőnél jobb' – mondja.

Az útkereszteződésnél, ahol a haza vezető útra lehet kanyarodni, meglát egy motelt, olyan régi fajtát, kétszobás, téglá bungalókkal az úttól távolabb egy fenyőligetben. Neonfények hirdetik: ARANY OROM AUTÓS SZÁLLÓ bíborszínnel, HELY VAN rózsaszínnel, és HALASTÓ halványzölddel.

Dolores a felíratra mutat. 'Benne vagy?' – kérdezi. 'Én még soha nem voltam ilyenben. Próbáljuk ki!'

'Szerintem ne!' De azért lefékezel és beállsz a bejárat mellé, arra számítva, hogy Dolores esetleg mindenáron be akar menni.

Így is van. Az iroda egy betonlábakon álló, nagy, ezüstös lakókocsi. A recepció egy funérlemezből készült bárpult, aminek a peremén vastag, fekete borítás fut végig. Egy tízéves gyereknek is kisebb férfi furakodik elő egy gyöngyfűzér függöny mögül, és úgy vonul végig a szobán, mintha a jobb lába rugóban végződne.

'Megnézhetnék egy szobát?' – kérdezi Dolores.

A férfinak csak a feje meg a válla látszik ki a pult mögül. Doloresre néz, aztán a bútorköcs mutatóját a keményített fehéring gallérja mögé dugja. A fejét beszéd közben félrebillenti. 'Sokáig maradnak? Egy éjszakát? Egy hetet?' Magas, orrhangon beszél.

'Nem tudjuk, – mondja Dolores – előbb szeretnénk látni egy szobát.'

'Hogy-hogy nem a városban próbálják meg? A városban van minden. Televízió, kaja, masszázs – minden.' fölmászik egy forgóülőkéjű bárszékre.

'De halastó nincs.'

'Így van, – mondja Dolores – halastó nincs – egyébként merre van?'

'Elmentek mellette, amikor idefelé jöttek. A szarházi ráncszáradt a tavaly nyáron.'

'Mennyi egy éjszakára?' – kérdezi Dolores.

'A konyhát használják?'

'Ma este nem.'

Erre a kisember katapultálja magát a forgószékről, és a lakókocsi elejére sántikál, ott föllép egy sárga autós szőnyeggel leterített fadobozra. Kinéz a kerek, kis első ablakon. 'Ez az autójuk?' – kérdezi. 'Idevalósiak?'

'A városban lakunk' – mondja Dolores. 'Csak szeretnénk látni, hogy milyenek a szobák.'

Lepattan a dobozról, és dühösen Doloresre néz. A szoros gallér fölött sűrű izadságcseppek gyülekeznek. 'A tigrisbőr-bugyogóját is hozta?'

'Menjünk innen Dolores! Nem hiszem, hogy ez az ember akar szobát kiadni.'

'Oh, hát persze, hogy akarok!' Az egyik kezének hüvelyujjával a másik kezén a körme alól a piszkot kapirgálja. 'Persze, hogy akarok. Akár húszat is. Csak nem akaródzik megmutatni, értik, ugye?!'

Vasárnap délelőtt féltizenegykor lefelé menet az újságért – amit a kihordó-asszonynak szokása lett összegöngyöletlenül, alulról a harmadik lépcsőre rakni – egyenesen az ágyból, farmerben és frottír fürdőköpenyben, kócosan Doloresbe bot-

lasz. Éppen az épület sarkát kerüli egy krémszínű, műanyag szemeteszacskóval, ami szögletes dolgokkal lehet tele – dobozokkal talán –, amitől furcsán geometrikus felszínt kap.

'Klassz volt tegnap este' – mondja. 'Az a fickó aztán jó alacsony volt!'

A délelőtti verőfényben szokatlanul vidám az udvar. A pagoda körül a pálmák lágyan hajladoznak a szélben.

'De még mennyire!' Az újság két lépcsővel lejjebb csúszik.

Elneveti magát és a csomagját a lépcső oldalához támasztja. 'Takarítok' – mondja a csomagra mutatva. 'Talán később találkozhatnánk.'

'Hogyne.'

Scree-né kijön a kutyája után és meglátván a beszélgető lakókat, átdörög az udvaron: 'Dolores, tegnap elfelejtettem szólni, hogy ma jönnek a szőnyegedet tisztítani.'

'Végre. Örülök.'

'Az meg minek öltözött?! Ez a szamuráj-jelmeze?' Nevet.

'Koktéltsz szervezünk ma estére a medencénél' – mondja Dolores szélesen mosolygva.

'Egy új szerelem, méghozzá itt a tömbben' – mondja Scree-né. Úgy csinál, mintha ő már előre látta volna. 'Hát akkor én Raymond-ot majd befogom, ha ez segít – egy akkora pletykafészek!' Raymond a férje.

Aztán Wilkins hátrál elő a lakásából tenisz nadrágban, és az ujjaival csettintget. Egy vastag bíborszín törülköző lóg a nyakában, és a napszemüvegét a feje tetjén egyensúlyozza. Egyik kezében nagy pohár paradicsomlé, a másikban hordozható rádió.

'Itt vagy hát!' – kiáltja Scree-né. 'Azt hittem ilyen időben már hajnalban itt leszel. Most meg hová tűnt az a kutya?! Ide Forgó, ide fiam!' Lekuporodik, hogy átnézzen az udvaron a kutyája után.

Wilkins integet a paradicsomlével, aztán az egyik csökött pálma felé mutat, a pagoda mellett. 'Azt hiszem, ott van bent – mondja Wilkins – látom a farkát.'

'Akkor kell a reggeli vagy sem?' – kérdezi Dolores.

'Ne essél tűzásba, kedvesem!' – mondja Scree-né, anélkül, hogy odafordulna. Előrebukik négykézláb, a lecsüngő pálmalevelek alá próbál benézni; valami klottgatyaféle van rajta a fekete kötött nadrágja alatt. 'A reggelicsinálás komoly dolog.'

'Köszönöm, már reggeliztem!'

Scree-né a főben kúszik a lépcső tövében, időnként a földre ejti a fejét, hogy megvizsgáljon egy újabb részt a lombozat között. Wilkins egy nemrég újrafestett nappozógyat húz ki a délelőtti napfényre, úgy elhelyezve, hogy egyenletesen essenek rá a barnító napsugarak.

'Hadd pakolok itt le, Peggy – mondja – aztán bemászok érte.'

'Ne butáskodj, Fred' – mondja Scree-né. Föltérdel, majd némi erőlködés után talpra áll. 'Ahogy bemegyek, rögtön előbújik.'

Egy idősebb asszony jön ki, aki közvetlenül alattad lakik, úgy van öltözve, mintha templomba készülne.

'Jó reggelt, Talbot asszony!' – mondja Scree-né a fehér nyomokat dörzsölgetve a nadrágján. 'Hogy van a térded mostanában?'

'Sokkal jobban, köszönöm – mondja Talbot asszony – forróvizes palack, amit adott sokat használt.'

'Ez a szomszédja, itt, jól viselkedik?' – kérdezi Scree-né. Átrakja a bal kezébe a retiküljét meg a kesztyűjét, és kezét nyújt. 'Örülök, hogy végre megismerkedhettünk; annyiszor köszöntünk egymásnak, hogy úgy tűnik, szinte már ismerem is magát.' A házíné felé fordul. 'Csendes, mint egy egérke, habár az én hallásommal, amúgy sem hallanám. Mindenesetre nagyon megnyugtató, hogy van itt egy férfi a közelben, történjék bármi.'

'És egy ilyen szépcarcú férfi' – mondja Dolores.

'Most, hogy így említi – mondja Talbot asszony Dolorest szemügyre véve – az arc és a koponya tényleg remek.' Halványan elmosolyodik, és a kesztyűjével babrál.

'Egy új szerelem' – mondja Scree-né eltűzöttan nagy, cinkos kacsintások kíséretében.

'Jó reggelt, Talbot asszony!', – kiáltja Wilkins a helyéről, a medence mellől – nagyon csinos ma!'

'Köszönöm!' – mondja Talbot asszony. Aztán, amikor Wilkins visszafordult, Scree-nére nevet.

Fölfelé hátrálva a lépcsőkön azt mondd: 'Azt hiszem, hogy fölmegyek, és elolvasom ezeket', aztán néhányszor meglegeted az újságot anélkül, hogy bárkire is ránéznél. 'Örültem a szerencsének, Talbot asszony!'

Talbot asszony biccent, int egyet a kesztyűjével Scree-nének meg Doloresnek, és elsétál a parkoló felé.

'Hát én itthagylak benneteket – mondja Scree-né – Raymondnak reggeliznie kell, és úgyis csak a Forgót akartam elintézni.' Újra kiált a kutyának, és Forgó – így hívják, mert szereti a farkát kergetni – kidugja a fejét a pagoda alól. 'Ott van!' – kiáltja Scree-né. 'Gyere ide Forgó! Azonnal!'

A kutya a mancsához dörzsöli az orrát, de nem mozdul a helyéről. 'Este; ne felejtse el!' – mondja Dolores. A vállára veszi a piszkos színű műanyag zacskót. 'Olyan jóképű, – mondja a házínénének – borzasztó.'

'Mi lesz este?' – kérdezi Wilkins úr, állát a gondosan összehajtogatott törülközőre támasztva az ágy végében.

'Mit törödsz vele, Fred?! – mondja Scree-né – téged nem hívtak meg. Nem tartozik rád.'

Wilkins elhúzza a száját, és Dolores azt mondja: 'Oh, hát persze, hogy meg van hívva, Wilkins úr. Iszogatunk egy kicsit, hatkor, a medencénél.'

'Iszogatunk?' – kérdezi hevesen pislogva.

Scree-né átgyalogol a betonon és kedveskedve visszanyomja a férfi fejét a törülközőre. 'Frednek ma nem kell semmilyen ital' – mondja, és hátranyúl, hogy a blúza alatt megvakarja a hátát.

'Csinálhatnánk rostonsültet is – mondja Dolores, és Scree-né után megy –, ha lenne mit megsütni.'

'Majd mindjárt megsütöm ezt a kutyát, ha nem jön ide azonnal' – mondja Scree-né. 'És mondd meg a fiatalemberednek, hogy ne ilyen ruhában jöjjön – úgy néz ki, mint a Karl Wallenda.'

Bent, ledobod az újságot a konyhaszekrényre, bemész a hálósobába, leveszed a farmert és a fürdőköpenyt, és visszabújsz az ágyba.

***

A telefon ébreszt. 'Nézd – mondja a bátyád –, szeretnék valamit tisztázni. Én nem állítom, hogy esztelen vagy lelketlen lettél volna Apával, én csak arról beszélek, hogy milyen érzés volt ott lenni a múlt héten. Hogy ő hogy látja a dolgokat. Úgy tűnik, hogy az ő korában, már erre is figyelniünk kell – úgy értem, hogy ő mit hogyan lát. Érted, amit mondok?!'

'Igen.' A karod elzsibbadt, és bizsereg.

'Én nem azt mondom, hogy nincs igazad. Néha tényleg bunkó.'

'Aha.'

'De nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy te hajlamos vagy neki esni, akár bunkó, akár nem. úgy értem, hogy ha kedve támad megjátszani Ófelségét, a Walesi Herceget, kinek árt vele?'

'Én nem akarok a kedvére tenni.' A lakásban sötét van, az összes függöny be van húzva. 'Figyeljcsak, mennyi az idő?'

'Három, – mondja – körülbelül.' Kiabál a feleségének megkérdezni az időt. 'Félnégy. Nem arra gondoltam, hogy a kedvére tegyél. Egyszerűen, nem mindig ő a hibás.'

'Persze.'

'Majd hívlak!' – mondja.

A kagylót a helyére lököd, elhibázod, megigazítod, átnyúlsz az asztalon a televíziót bekapcsolni, és aztán amikor a kép megjelenik, végigkapcsolod a csatornákat, míg valami filmet nem találsz. Amikor a hangot lehalkítottad, hogy a szereplőket éppen csak hallani lehessen, előregörnyedsz az összecukható fémszéken, ruhátlanul, könyököd a térdeden, bal kezedet megfeszíted és nézed a filmet. A reklámnál pirtóst csinálsz, és narancslét öntesz egy nagy pohár jébe, aztán visszamész a hálósobába.

Az udvarról kiabálás hallatszik. Dolores és a többiek tegnapról, néhány más lakóval együtt laza csoportba gyűltek a medence végénél. Összehúzd a függönyt, leülsz a kártyaasztalhoz, és megreggelizel.

***

Ötre a legtöbb lakó már hazament. Csak Wilkins úr és Scree-né maradt a medencénél. Egy kerek, zöld asztal körül ülnek a pagodában, és italt kortyolgatnak rossz pohárból. Rendbe rakod a hálósobát, aztán megfürdesz és megborotválkozol; félhatkor az udvar üres. Tiszta farmerben, kockás ingben és fekete kordbársony dzsekiben öntesz magadnak egy kis pohár tejet, és megnézed a belföldi hírek vété.

Hatkor az udvar még mindig üres. A pagodában korán felgyulladtak a fények, csak úgy mint sok, a medence felé néző lakás ajtaja fölött a sárga lámpák. A nap már majdnem lement, csak némi pirosas fény tükröződik belőle az alacsony felhőkön, amelyek keleten szürkék és fénylő vörösek nyugaton.

Dolores sehol. Mike Wallace egy kaliforniai férffel készített interjút, aki a tulajdonosok óhajára főlhízlalja a házi kedvenceket. Harry Reasoner a floridai kábító-szerkereskedelemről küld beszámolót. Nem világos, hogy Dolores le akar jönni, vagy csak ugratott. A biztonság kedvéért, no meg nem lenne rossz egyet beszélgetni Dolores-szel az udvaron, kikapcsolod a televíziót és lemész a pagodához. A székek, az asztalok mind a megvilágított víz színét tükrözik. sokadszor újra: szép a víz. A pálmákkal a pagoda három oldalán olyan, mintha valami oázis lenne, pedig nem igazán az. Az ablakokban, ahonnan fény szűrődik ki, behúzták a függönyöket; a sötét ablakok talán embereket rejtene. De így is kellemes kint, és ha Dolores nem mutatkozik, nem olyan nagy baj.

Két kislány megy el, műanyag vödörben ruhákat visznek. A túlsúlyos, ifjú férj meg a csontsovány felesége bejönnek a parkolóból – talán korai vacsoráról érkeztek –, és köszönnek, mielőtt bemennek, aztán villanyt gyűjtanak és gyorsan elhúzzák a függönyt. Valaki elmegy a pagoda és a medence között, és azt mondja: 'Hát nem varázslatosak és elbűvölőek a nyáréjszakák?!' Egy nagy svábbogár fut végig a pal-lón. A távolban kutyák vonyítanak. Wilkins úr, akinek a háza kevés híján a meden-ce meghosszabbított tengelyére esik, ajtót nyit, és megáll a küszöbön. Elég fény van, hogy meg lehessen látni, bár a verandán nem ég a lámpa. Rövidnadrág meg egy hosszú ing van rajta.

'Halló! – mondja kezével árnyékot tartva a szeme elé – maga az? Milyen itt kint?'

'Jó, szerintem.'

'Mi van?! – kérdezi a kezét a szemétől a füléhez emelve – hol van a party?'

'Kicsit nehezen indul.'

'Hát – mondja integetve – van ilyen.' Visszamegy a lakásába. A verandán felgyullad a lámpa.

Fent, ledobod a kabátod az egyik karosszékre a nappaliban, aztán kiveszel egy kólát a hűtőből, bemész a hálósobába, és iszod a kólát, közben a „Stereo Review” egyik mini-hifivel foglalkozó számát lapozgatod.

Kilenckor előhúzod a vékony telefonkönyvet a magazinok alól, és megkeresed benne Dolores Prince-t és fölírod a számot a borító belsejére. Valaki kopog.

Két gyerek, egy fiú meg egy lány, egyik sem lehet tíz-tizenkét évesnél idősebb, állnak a lépcsőn. Lent a járdán, egy férfi körvonala rajzolódik ki a medence háttére előtt.

'Jézust szolgáljuk' – mondják a gyerekek kórusban. A fiún kék öltöny, a lányon lila ruha, fekete papucscipő és fehér zokni van.

'Nem ezt tesszük mindannyian?'

'Jézus a szívünkben van' – mondják. 'Előfizetést veszünk fel a „Spirituality”-re, az „Aspire”-ra és a „The Beacon”-re, és egy utazást szeretnénk nyerni.'

'Köszönöm, de nem.' És széttárod a karodat, mint egy óvónéni, amikor a gyerekeket vezeti át a zebrán.

Mondják tovább, habár a kislány, miközben beszél, a lépcső lába felé pislant. 'Akarja, hogy az Ő üzenete minden hónapban házhoz jöjjön? Csak huszonhat dollár a tizenkét szám. 'Aztán a kislány hozzáteszi: 'Kérem! Még kettő, és az egész család nyerhet egy társasutazást Six Flags-be.'

'Igen – mondja a fiú – és Apa egy hajót is nyerhet.'

'A ruháikat leszámítva a gyerekek elég hétköznapien néznek ki, akár a többi gyerek az iskolában, vagy a boltban, vagy délután a Park Street-en, ahogy a biciklivel gurulnak lefelé.

'Nem, köszönöm.' A férfi lent kissé előbbre lép, hogy megnézzé a kezében lévő levélnagyságú, fehér lapot, és te neki mondod: 'Nem, köszönöm!'

A gyerekek elbizonytalanodva hátrafordulnak és lenéznek a sötét udvarra. A fiú megkapaszkodik az ajtókeretben, mintha elvesztette volna az egyensúlyát.

'Rendben' – mondja lent a férfi.

A gyerekek visszafordulnak, szemmeláthatóan csalódottan, és azt mondják: 'Köszönjük uram! Az Úr Jézus legyen magával!' Aztán a lány lemegy a lépcsőn, cipőjének sarka kopog a fémen, a fiú követi, sokkal óvatosabban, kezével a korlátba kapaszkodva.

Amikor az ajtót becsuktad és a gyerekek meg a férfi abbahagyták a beszélgetést, és a gyerekek már Talbot asszonynál kopogtatnak, csörög a telefon.

'Szia!' – mondja Dolores. 'Akartalak már hívni, de nem vagy a telefonkönyvben. Elnézést kell kérnem az estéért!'

'Honnan tudtad meg a számomat?'

'Scree-né. Szóval belekeveredtem valamibe, és nem tudtam elszabadulni – tudod hogy van ez. Vasárnap soha nincs szerencsém.'

'Akkor majd máskor.'

'Persze' – mondja. 'Ott vagyok kint mindig. Csak gyere ki, amikor neked jó!'

'Amikor nekem jó, csak ki fogok menni.' A telefonkönyv még mindig ott gyűrődik a televízió előtt az asztalon.

'Voltak nálad is a gyerekek?' – kérdezi. 'Biztosan azt hitték, hogy én vagyok Mária Magdolna, amelyen ruhában ajtót nyitottam. De figyelj csak, van most valami dolgod? Átjöhetnél egy italra lefekvés előtt!'

A TV furcsa, magas hangon sípol, habár a hangot levetted. Kint emberek beszélgetnek, és hallani, hogy valaki egy széket húz a rücskös betonon, aztán Scree-né hirtelen, hangosan felnevet, mint egy majomüvöltés. 'Nem hiszem. Ma este nem.'

Újabb csend, aztán Dolores azt mondja: 'Hát, ahogy jónak látod. Ha kellek, tudod, hol találsz meg.'

'Bent vagy a telefonkönyben.'

'Igen.'

Lerakja. A fürdőnél hagyod a kagylót, amíg a tárcsahang meg nem szólal, aztán leteszed. Emberek futkároznak keresztbe-kasul a televízó-képernyőn. A medencétől beszűrődnek a hangok. Néhány perccel később átmész a nappaliba, fölveszed a fekete kabátot, kiveszel egy Löwenbräu-t a hűtőszekrényből, és kimész. Félrehúzódsz, leülsz az ugródeszkára és hallgatod Scree-nét, a férjét meg egy másik lakót – a molett asszonyt szombatról. Az előfizetési gyerekek most mennek ki az első kapun. Scree-né a karját lengeti, mint egy felfedező a dzsungelben, és úgy mutat be, mint a pillangózás királyát.

fordította: Jónás Csaba

Frederich Barthelme-ről: John Barra, Nagyvilág, 1990/5.